

théig, a klasszikus drámairodalmon is, a teljes oeuvre megismerésének igényével. Esténként, csillag-feljöttekor elkísértem őt az ortodox templomba, s bár csak a templomkapu előtt vártam meg az ő tízperces imahódolatát, a valódi, ószövetségi zsidó erkölcsi tanok tetemes részét megvitattuk. Görögkeleti sógorom családjának vallási életét is megismerve, már potenciálisan bennem élt az ökumené 16-18 éves koromban.

MOSOLY A TŰLVILÁGRA

Arcán egy pillanatra föl villan a mosoly, aztán hirtelen kihuny és szája körül nyomban két merev ráncná dermed. A vonásai megkeményednek, áthatolhatatlanná válnak. Arca feszültséget tükröz, hangjában csöndes irónia bujkál. Aztán egy szemöldökráncolás, magas homlokának még szélesebbé nyújtása, ajkának csücsörítése — és az a bizonyos mosoly lassacskán visszatér. Összekulcsolja a kezét, tenyerét széttárt ujjakkal az íróasztal szélére helyezi, felső testével kényelmesen nekitámaszkodik.

— A halált úgy várom, mint egy minden művészetet, lendületet és megrendülést felülmúló színjáték függönyfelmenetét. Szerintem Isten nem ítélkezik földi módra, csak egyszerűen az emberben fölgújtott jóra való készség, szeretet és a Benne való hit révén por-szemként, mágneses erővel magához

rántja az övéit. A pokol és a purgatórium a Tőle való távolesés, a lelkiismeret-furdalás kínja földi bűneinkért. A kérdés csak az: szerettem-e eléggé Istent s a földön az igazságot, gyümölcsözőt-e valamit az életem vagy sem? S azt hiszem, az öregkor békéjét az hozza meg, ha hibáinktól, vétkeinktől, földi nehézkedéseinktől fokról fokra elszakadunk.

— Rendíthetetlen, belső bizonyosságú meggyőződése, hogy ez a földi élet csupán átmenet. Átmeneti gond, törődés, átmeneti siker vagy balsiker, szerencse vagy szerencsétlenség. Szerintem ahhoz, hogy az ember az emberben hihessen, előbb Istenben, egy örök rendben és igazságosságban kell hinnie. Én éppolyan erősen bízom tehát az emberekben, hozzám hasonló esendőségük ellenére is, amilyen rendületlenül Istenben hiszek. Minden jóra irányuló mocsanásuk, még ha félre is sikerül néha, bizalommal tölt el. S bizalom nélkül az embernek se kicsi, se nagy tette nem sikerülhet — és az emberiségnek sem. Az én szememben a legfőbb áldás a földön a hit és a kegyelem. Erre kell megnyitnunk a nehezen hallók fülét, a rövidre látók szemét. Azokét, akik csak a sebek megtapintása esetén tudnak hinni, mint Tamás.

HEGYI BÉLA

Papírpapírás

*fölszippant a sárkányorrú láz
ncki kellene ugrani megölni
csacsóság
kitagadott szavak lebzselnek a száj körül
a váll zsöllyéiben
az órainga botorkál
vacog a higany a hőmérőben
becsapódnak az ajtók
halljátok
minden ajtó
megszenesedik a teadélutánok szőnyege
ki ássa ki alóla a fölperzselt keringőket*

*elszintelenedik az álmok klorofilja
plasztik koporsó az idő*

*vargabetükön járkál a kítaszított
eljut talán még
kapuzárás előtt
a havasi elragadtatásba*

TŰZ TAMÁS